

Kněžské bratrstvo svatého Pia X.

Autor: Karl Nemmersdorf

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. (SSPX, v českém prostředí FSSPX) je společností založenou roku 1970 arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, jedním z hrstky biskupů, kteří se otevřeně postavili proti modernistickým inovacím v katolické Církvi po Druhém vatikánském koncilu (1962–65). SSPX nemá ve struktuře Církve oficiální, posvěcené postavení, vehementně se však brání veškerým nařčením ze „schizmatických“ sklonů nebo neposlušnosti zákonné církevní autoritě. Sama pak za své poslání označuje ochranu jádra Církve před překroucením, zejména pak latinskou mši a svěcení kněží, čímž chce zachovat staré způsoby, které pomohly ke svatosti milionům světců a světic.

SSPX si uvědomuje, že se nepřátelům – modernistům, Židům, svobodným zednářům a homosexuálům – podařilo infiltrovat církev a podnítil v ní zásadní a tragickou proměnu staré víry (viz **“The role of Jewish converts to Catholicism in changing traditional Catholic teachings on Jews”** /Úloha židovských konvertitů ke katolicismu při změně tradičního katolického učení o Židech/). Papež František se svým levicovým aktivismem není ani tak ojedinělým příkladem, jako spíše kulminací pronikání Církve zlovolnými silami. Musíme si bezpodmínečně uvědomit, že současná církev – zbabělá a liberální – v ničem nepřipomíná církev starou. Ta je sice dávno pryč, ale někteří přesto i dnes udržují tradice staré seriózní a mužné Církve. K těmto silám patří i SSPX, spolu s dalšími ostrůvky konzervatismu v nové církvi.

Rozhodně však musíme rozlišovat mezi SSPX a jejími následovníky. Bratrstvo se striktně vzato skládá jen z kněží a několika biskupů. Tito kněží slouží mše pro početné věřící („tradiční katolíci“), často zaměňované za „členy“ SSPX. V tomto článku však i já občas budu označovat kněží i laiky jednoduše jako „Bratrstvo“.

SSPX je pro bělochy hned z několika důvodů výrazně pozitivním hnutím. Asi tím nejdůležitějším je skutečnost, že rodiny blízké kruhům SSPX mají bělošské děti v počtech na současném Západě v podstatě nevídaných. Bratrstvo a jeho přívrženci tak představují jednu z nemnoha vitálních entit na celém Západě. „Vitální“ mám na mysli organismus plný života a energie, jak ostatně latinské slova pro život „vita“ naznačuje. A nepotřebují snad běloši právě

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

toto víc než cokoliv jiného? Život? Potomstvo? Bílé děti? Kolik dalších skupin v Americe je v tomto směru „vitálních“? Které další skupiny v USA kromě **mormonů** a **mennonitů** mají tolik bílých dětí?

Další zásluhou slupiny je pevný odpor proti aktivismu papeže Františka, jakým je např. jeho nehorázná láska k „migrantským“ muslimům (kteří by ho nejraději setnuli a chrám sv. Petra přeměnili na mešitu), jeho podpora agendy globálního oteplování – a tím i **globalismu** – nebo jeho tragická selhání při prosazování sexuální morálky. V této oblasti učinil církev smrtelně zranitelnou vůči kampaním **LGBT** skupin i těch, kdo napadají instituci manželství (zejm. svým dokumentem **Amoris Laetitia**). Protože církev zůstávala poslední výspou proti náporu katastrofické vlády rozvolněných mravů, ponechává tento krok Západ ještě palčivěji bez společenské opory potřebné pro zdravou a produktivní společnost. 1] SSPX tak už jen svou existencí samotnou ztělesňuje výtku papežovu programu a v katolickém světě stojí v podstatě osamocená jako protiváha jeho šílenství. Už jen za to si zasluhuje vděk a uznání lidí věrných Západu.

Ve Spojených státech se mší SSPX pravidelně účastní asi 20 tisíc lidí, tradičních katolíků tedy není mnoho. Bratrstvo má však větší vliv, než by tato čísla naznačovala, je totiž nositelem tradic starobylého západního kultu. Katolická víra byla původním kultem naší vysoké kultury a „**sehrála zásadní úlohu při vývoji Západu**“. Katolická církev nebyla vždy slabošskou a egalitářskou organizací, ale naopak silnou entitou; jednotící silou pod baldachýnem dogmatu, který dodává jistotu a svátostí. Rozhodujícím dílem tak přispěla k tomu, že Evropa nepadla pod muslimským náporem. Často jen uvnitř ní přežívalo vědomí evropské jednoty, jelikož byla povznesena nad malicherné pŕtky jednotlivých státeků. Katolický Západ vedl řadu tažení proti islámu, všechna vyhlásili papežové. **Služkou levice se církev stala až v posledních 50 letech.**

SSPX znám dobře – skoro dvacet let chodím na jejich mše. K Církví jsem se vrátil někdy v době, kdy mi bylo asi pětatřicet, když už jsem smířoval s trvalým staromládenectvím. Zamiloval jsem se ale do mladého katolického děvčete, vzal si ho a teď spolu máme šest dětí, u kterých nemusí zůstat. Naše rodina žije v jedné z největších farností SSPX na světě: přes 3 700 duší. Musím říci, že víra mi nejen otevřela cestu k manželství a vlastní rodině, ale také mě zachránila před chováním, které by mě jistě přivedlo do předčasného hrobu. Náboženská víra tak nepochybně má své klady.

Než se budu věnovat rase, musím napsat několik řádek na úvod. Osobně se domnívám, že všichni lidé pocházejí ze společného předka a jsou tedy bratry. Všichni jsou nadáni jistými vrozenými právy a zaslouží si tak náležitou úctu a spravedlnost. Moje přesvědčení bylo utvářeno a překrývá se s katolickým učením. Na této základní premise se myslím všichni shodneme. Naprosto ale nepovažuji bělošský nacionalismus za neslučitelný s katolickou láskou k bližnímu (*charitas*) a pojetím spravedlnosti, pokud tedy vymezíme **bělošský nacionalismus** jako přesvědčení, že se rasy při společném soužití dostávají do příliš častých konfliktů, a tak by měly větší prospěch z odděleného života ve vlastních národních státech.

Myšlenka, že „charita začíná na vlastním prahu“ také není nijak v rozporu s katolickým

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

učení. Přirozeně milujeme to, co je nám nejbližší: nejprve vlastní rodinu, pak své blízké a tato intenzita klesá s rostoucí vzdáleností (také součást katolické věrouky). Běloši tak nepochybně mohou – a měli by – pomáhat ostatním bělochům a spoluobčanům předtím, než pomůžou cizincům. Nijak to však nevylučuje možnost charity k ostatním národům a rasám, důraz ovšem musí být v první řadě kladen na ty, kdo jsou nám bližší. („Amerika na prvním místě!“) **„Patologický altruismus“** moderního Západu má kořeny v sebevražedném liberalismu, nikoliv katolickém učení: **„Křesťanství historicky neobsahuje poselství etnické sebevraždy ani morálního univerzalizmu.“**

Letmo zmínit bychom měli i katolický postoj k lidské „rovnosti“, protože se dnes jedná o nesmírně důležité politické a sociální téma. Mnozí se domnívají, že „křesťanské“ rovnostářství je jednou z hlavních příčin západního úpadku. Katolické učení však tvrdí, že lidé jsou si rovni *pouze* ve společné lidské přirozenosti (duše a tělo) a účelu (usilování o naplnění v Bohu). Toto pojetí rovnosti je tak větším dílem duchovní; při lidské interakci ve společnosti se nerovnost v dovednostech a činech projevuje rychle a viditelně. Katolíci si to vždy uvědomovali a přijímali to. Papež Lev XIII tak napsal:

Neboť už od přirozenosti jsou mezi lidmi veliké a četné rozdíly; nemají všichni stejné nadání ani příčinnost, ani zdraví, ani sílu. Přirozeným důsledkem nevyhnutelných rozdílů v těchto věcech je nerovnost majetku. A tento stav je dobrý a výhodný pro potřeby jednotlivců i pro zájmy společnosti. Neboť k tomu, aby se opatřily všechny potřeby, vyžaduje si společný život různé schopnosti ... (z papežské encykliky *Rerum Novarum*)

Svatý Pius X. pak prohlásil:

Božským řízením ustavená lidská společnost se skládá z nestejných prvků... učinit je všechny stejnými není možné a vedlo by to až ke zničení společnosti jako takové... A tak je v souladu s božským řádem věcí, že v lidské společnosti jsou vládcí a poddaní, páni a sluhové, bohatí a chudí, učené a neučené, šlechtici a plebejci... (E. Cahill, *The Framework of a Christian State*, s. 289)

Byl (a je) to komunismus a jeho zlé dvojčete liberálně demokratický/globalistický režim, který se pokouší rozdrtit a nivelovat západního člověka, ne katolická církev. Ta byla vždy oporou společenské a politické hierarchie.

Když jsme učinili zadost těmto výchozím poznámkám, můžeme pokračovat k meritu věci. Stoupenci SSPX v USA jsou v drtivé většině běloši. Je mezi nimi hojně zastoupeno hispánské obyvatelstvo a sem tak nějaký černocho nebo Orientálec, ale běloši jistě tvoří alespoň 90 % Bratrstva, ne-li více. Bratrstvo je z titulu svého katolictví kosmopolitní (má pobočky a kostely po celém světě) a dochází pravda i k případům rasového míšení. Viděl jsem běloško-

filipínské a běloško-orientální páry i hrstku černoško-bělošských. Míšení je vzácné, ale Bratrstvo (stejně jako kdysi církve) proti němu nijak nevystupuje. Bělošští nacionalisté nad tím mohou ohrnovat nos, smíšené svazky však v SSPX jsou a zůstanou i v budoucnu okrajovou záležitostí. Navíc nemění nic na tom, kolik bílých dětí přichází díky SSPX na svět. Smíšená manželství se podle mě stala tolik citlivou otázkou hlavně kvůli rasové krizi vyvolané masovou imigrací. Bez tohoto nebezpečí bychom možná nahlíželi na ojedinělá mezirasová manželství jako na nezvyklou výstřednost a ne jako dýku do srdce a ztrátu vzácných genů. *Možná.*

Manželská a rodinná situace věrných SSPX není vždy tak úplně růžová. Žijí totiž v různé míře souladu s katolickým učením a často trpí nevědomostí. Najdou se tak nefunkční manželství a špatně vychované děti. Věřící (řada z nich konvertité) musejí projít dlouhým procesem „vyléčení se“ z často extrémního feminismu, hédonismu a dalších duševních nástrah moderního a postmoderního světa. Není to nic snadného a mnozí se nacházejí teprve na začátku na této dlouhé cestě.

Plodná manželství jsou však i tak spíše pravidlem než výjimkou. Podíl lidí hlásících se k SSPX, kteří uzavírají manželství, výrazně převyšuje stávající míru v americké společnosti. Jen polovina dospělých Američanů žije v manželství oproti 72 % v roce 1960, což je rychlý a prudký pád o třetinu. Procento mezi SSPX však dosahuje nebo překračuje americkou míru z roku 1960. Jen hrstka se stává kněžími či jeptiškami; velká většina se „dopouští manželství“, jak kněží vtipkují. Jakmile vstoupí do manželství, stane se cosi kouzelného: páry jsou ochotné mít co nejvíc dětí. Je to skutečně pozoruhodné. Ženy rády a s hrdostí přijímají svůj úděl. Když se sejdou páry z prostředí Bratrstva, vždy velice záhy padne otázka „kolik dětí máte vy?“ Šťěstí rodičů je patrné na první pohled.

Nemanželské děti jsou velice výjimečným jevem, jistě představují méně než 3 %, zatímco u amerických bělochů se dnes toto číslo blíží 30 %. Díky tomu jsou děti (i matky) lépe chráněny před celou plejádou negativních sociálních jevů.

V naší velké farnosti jsou běžné rodiny s deseti nebo dvanácti dětmi. Přinejmenším dvě rodiny mají děti osmnáct. Natalita uvnitř Bratrstva je oproti obecné americké asi trojnásobná. (Podle přibližných výpočtů jsem odhadnul míru porodnosti – narozené děti na tisíc žen v plodném věku – v Bratrstvu asi na 170, u bílých Američanů je to 60. To by znamenalo 2,83 krát vyšší číslo, těžko však uvěřit, že není bližší spíše čtyřnásobku.) **Ať už je skutečnost jakákoliv, zplození následující generace je sine qua non rasy - a tradiční katolíci se tohoto úkolu zhošťují se ctí. Rád bych se tak laskavého čtenáře zeptal: kolik dětí jste dali bílé rase vy?**

Zásadním problémem bývá najít ženy ochotné uzavřít trvalé manželství a mít děti. Dost těžké může být jen nalézt ženu ochotnou vdát a mít alespoň nějaké děti. V tom spočívá velká výhoda SSPX: sdružuje mnoho mladých bělošek toužících po manželovi a spoustě dětí. Zkuste něco takového najít kdekoli jinde. Jsou ochotné vdát se i mimo svou víru, pokud k ní tedy jejich partner následně přestoupí. Opakujte po mně: „Běloši musejí mít víc dětí.“ S ohledem na popsané katolické řešení problému s porodností se ptám, stojí vám přežití rasy za to zajít

na mši? Možná na to skutečně jednou přijde.

Pak tu je samozřejmě i otázka výchovy dětí. Lidé v SSPX vědí, že děti je třeba vychovávat, vést, formovat – což dnes v Americe zdá se zcela chybí. Z letmého pohledu na typické moderní děti je patrné, že jejich rodiče o výchově nikdy příliš nepřemýšleli. Podívejte se na děti, které potkáte na veřejnosti. Křičí, hází sebou po zemi a štěkají kolem sebe požadavky, které podřízení rodiče obvykle obratem vyplní. Toto není normální stav, přátelé. Rodiče v SSPX nedovolují svým dětem vyrůst v taková rozmazlená stvoření. Sebekázeň patří k nejužívanějším pojmům ve slovníku tradičních katolíků, kteří o výchově svědomitě přemýšlí.

Výchova k sebekázi je naprosto zásadní. Člověk bez dostatečně pevné vlády nad sebou samým nikdy nedosáhne ničeho smysluplného. Proto si tradičně katoličtí rodiče děti nejen pořizují, ale také z nich vychovávají produktivní příslušníky společnosti.

Rodiny v SSPX vychovávají své děti skoro kompletně odstíněné od nejhorších zvráceností moderního světa, jako jsou oslava homosexuality, transgenderismus a feminismus. Rodiče pečují i o morální zdraví svých potomků. Homosexualita byla pro katolíky odjakživa hroživých hříchem, „který si netroufá vyslovit své jméno“, což je myslím dostatečně vypovídající. Na tradiční úlohy pohlaví je kladen důsledný důraz doma i ve školách. Chlapcům je dopřána volnost rozvíjet svou přirozenou maskulinitu a ti jsou z toho nadšení. Vštěpování tradiční role u děvčat je o něco obtížnější (přestože některé rodiny v tom vynikají) a ženy o něm vědí méně a často se jim do toho tolik nechce. Krajiní podoby feminismu prostoupily moderní společnost do takové míry, že i řada mužů i žen Bratrstva už si ani není vědoma jejich přítomnosti ve svém smýšlení. Ani to však ženám nebrání v naplnění svých rolí matek početných rodin. A popravdě – komu záleží na tom, co si při plnění této své povinnosti myslí?

Rodiny, školy i kněží Bratrstva vštěpují úctu k západní kultuře. Západní tradice v hudbě, výtvarném umění, literatuře i filozofii je velebená, předávána a přijímána. O kolika školách a univerzitách v Americe lze dnes s jistotou prohlásit totéž? Tento pozitivní vztah k západní kultuře nemusí být nezbytně vědomý, přesto existuje, a to postačuje – kdy ostatně velkolepá díla vznikala s dokonalým uvědoměním?

Bratrstvo učí také povinnosti k vlasti. Tradiční katolíci totiž jsou pravými patrioty a řada z nich slouží v ozbrojených silách. Zpravidla se svědomitě účastní politického procesu a zajímají se o aktuální témata. (Pracují uvnitř demokratického procesu, který jsem ve svém mladickém rozhořčení zavrhnul; kdo měl pravdu?). Mnozí uvnitř Bratrstva vnímají svět podobně jako běloští nacionalisté, především v otázce imigrační invaze a nadvlády nepřátelské elity.

V čase, kdy státní školy fungují jako masivní zlovolný projekt indoktrinace studentů všemi formami nejnovějšího společenského rozkladu prosazovanými nepřátelskou elitou, bude díky SSPX alespoň zlomek mladých mužů a žen moci vykročit do dospělosti bez zátěže těchto zvráceností.

Mnohé **důkazy** naznačují, že praktikování náboženství prospívá jednotlivcům i společnosti. Výchovou dětí v náboženské tradici tak SSPX pomáhá celé společnosti.

Politicky si SSPX velice dobře uvědomuje nebezpečí, jež pro Západ představují židovský vliv a islámská invaze. Katolická církev byla jedinou stabilní pevnou obranou Západu proti židovskému vlivu. „S politickými zisky Církve došlo k organizaci celé společnosti kolem monolitické, hegemonické a kolektivistické sociální instituce, jejímž hlavním rysem byl odpor vůči judaismu.“ V roce 1910, tedy v době pontifikátu Pia X., popisovala *Katolická encyklopedie* příčiny antisemitismu následovně:

hluboký a široký rasový příkop mezi Židy a křesťany, dále zvýrazněný rituální a stravovací praxí talmudského judaismu;

vzájemná náboženská antipatie, jejímž následkem pohlížejí řadoví Židé na křesťany jako na modloslužebníky a křesťané považují Židy za vrahy Božího Spasitele lidstva a jsou ochotni uvěřit nařčení o užívání křesťanské krve při oslavách židovského Pesachu nebo znesvěcování svaté eucharistie.

obchodní řevnivost, kvůli níž viní křesťané Židy z podvodných praktik a vyčítají jim šizení mincí, lichvu atp.;

vlastenecká podezřívavost národů, v jejichž středu Židé představují cizorodý prvek; o jejich věrnosti zájmům tohoto národa panují často pochybnosti. (Viz „**Církev a antisemitismus - znovu.**“

Církev na Židy dohlížela velice pozorně. Následkem osvícenství a rozšíření liberálních idejí však bylo Židům uděleno občanství a politická práva, což jim otevřelo dveře do vlivných společenských i politických pozic. Ti se nabídnuté příležitosti plně chopili a dali se do práce. K tomuto došlo jedině v zemích, které zničily moc katolické církve. Zmiňme také, že Bratrstvo odmítá jednu z inovací nové církve v této oblasti, prohlášení Druhého vatikánského koncilu **Nostra Aetate**, jenž ustupuje od tradičního katolického militantního náhledu a postoje k Židům. (V dokumentu narazíme mj. i na následující perlu: „Církev se dívá s úctou také na muslimy.“) SSPX se však drží staré moudrosti, což jí vyneslo i vyznamenání - **vlastní sekci** na webu organizace Southern Poverty Law Center.

Uzavřeme tedy uznáním, že Kněžské bratrstvo svatého Pia X. nikdy nebude otevřeným spojencem bělošského nacionalismu. Církev se z lásky k bližnímu zdráhá příliš do hloubky zabývat rasovou otázkou – její království ostatně není z tohoto světa. Přes všechny možné výhrady ke katolické víře či učení však tradiční katolíci pilně konají náročné dílo, na němž by se měli podílet všichni běloši po celém Západě (i bělošští nacionalisté), ale často tak nečiní: plodit a vychovávat nové generace bělochů. A za to si SSPX zasluhuje vděk a uznání.

Poznámka:

1] **Kevin MacDonald** k tomu napsal:

... počínaje 60. lety 20. století došlo k prudkému vzestupu podílu dětí narozených mimo manželství i rozvodů... Výsledky jsou nasnadě: rozvod, děti vychovávané jedním rodičem a děti narozené mimo manželství představují výrazné rizikové faktory u celé řady problémů dětí včetně delikvence, kriminálního chování,

špatných výsledků ve škole, špatného tělesného i mentálního zdraví a předčasné úmrtnosti...

Lidé s nižší inteligencí také obtížněji ovládají své impulzy... Následkem toho častěji a více trpí oslabením kulturních opěrných mechanismů pro rodičovství s vysokou mírou investice - oddalování prvního pohlavního styku, vyhýbaní se otěhotnění před svatbou atd. Když jsem chodil na střední školu, nikdo z mých spolužáků neměl sex - v katolické škole fungovaly silné tradiční opory... Není pochyb, že tradiční náboženské postoje byly významnou součástí těchto kulturních podpůrných mechanismů.

Esej Karla Nemmersdorfa *An Appraisal of the SSPX from the Viewpoint of White Advocacy* vyšla na stránkách The Occidental Observer 16. ledna 2018.